

је качачке чете наочиглед власти и пребацивао их у Метохију. Чауљев се шетао све до наше границе према Клењу. Тамо је седео и поп-Стојан из Лабуништа. Зија Дибра је болшевизирао Доњи Дебар, па слао у своје време и једно отворено писмо г. Радићу, објављено после у „Самоуправи“. Међу качацама, што су пљачкали кичевске овце било је и рањених Бугара, лечених у Пишкопеји. Организовани су и фашисти у Тирани, што су опозиционарима давали ричинус по угледу на италијанске другове. Атентатор на Ахмет-бега јорданио је кроз Тирану у улози националног хероја, који је потргао револвер на пријатеља Југославије. Наше посланство стајало је затворено и нико живи није смео у њега ући од многобројних детектива постављених на улици. Деловодник Друштва народа пунио се тако честим тужбама Фана Ноли против наше државе. На северу је Бајрам Цур владао Краснићима. Једном је чак посетио и г. Годара у Паризу тражећи му Косово. Наш крвник Елез Јусуф држао је Доњи Дебар као верна одбрана режима.

Промена владавине и долазак Ахмета Зогу донео нам је више политичких користи. У сукобу је погинуо Елез Јусуф, убијен је Бајрам Цур, стрељан је Зија Дибра (чија жена нуди сада велику суму ономе, ко убије Цена-бега). Уређено је гранично питање код Врмоша и Светог Наума. Ослабљена качачка акција. За две године се повраћало поверење између два суседна народа.

Па смо онда изгубили Ахмета Зогу. Прво због својих погрешака, изнетих у прошлом чланку, друго због агресивности Италије. Немогући да нас придобије за поделу она је примила протекторат у облику пакта о пријатељству, који је и грешни Абдурахман Дибра морао ватрено да брани у сенату пре неки дан. Фашизам је после толиких тирада могао да прибегне једном дипломатском успеху да после њега направи најневиније лице на свету слично оној сремачкој.

Можда је знате, а можда и не, те да се потсетимо. Дошао Сремац рано сноћи да проваљује зид на некој